

Васко бѣше любимецъ на шеста Българска опълченска дружина. Той бѣше 14-годишно момче, твърде едро и силно за годинитѣ си, съ голѣми кафяви очи и високо умно чело. Винаги веселъ и засмѣнъ, винаги любезенъ и услужливъ, Васко наистина заслужаваше обичта на опълченцитѣ отъ шеста дружина. Дори началникътъ на дружината — подполковникъ Кесяковъ, когато минаваше край него, щипваше го по руменитѣ страни и шеговито го запитваше:

— Какъ сте, господинъ генералъ?

А Васко, прибралъ нозетѣ си, изпжчилъ гърди, отговаряше весело:

— Добре съмъ, господинъ подполковникъ. Готвя се за сражение и очаквамъ да ме на-

прави императорътъ истински генералъ.

Какъ бѣше попадналъ Васко въ опълчението, знаеха само двама души — българи градинари отъ Букурещъ. Защото Васко не обичаше да разправя за себе си и за своитѣ патила.

А патилата му бѣха твърде много и твърде трогателни.

Той бѣше отъ Батакъ. Презъ априлското възстание башибузцитѣ бѣха избили цѣлото му семейство. Васко бѣ избѣгалъ въ гората. После стигна въ нѣкакво село. Тамъ заболѣ и боледува дълго. Добри хора отъ селото го подържаха и цѣрѣха, а когато оздравѣ, заведоха го въ Пазарджикъ при една чужденка, която го посрещна засмѣна и нѣжно го погали. Това бѣше първата милувка следъ толкова страдания. Следъ месець чужденката трѣгна да си